

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **Thomayerova nemocnice**, se sídlem Praha 4, Vídeňská 800, IČ: 000 64 190, zast. Ing. Jitkou Routkovou, daňovou poradkyní, se sídlem Liberec, Komenského 87, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutím Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 15.12.2009, č.j.: 15792/09-1300-106516 a ze dne 18.12.2009, č.j.: 15538/09-1300-106516

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 15.12.2009, č.j.: 15792/09-1300-106516 a ze dne 18.12.2009, č.j.: 15538/09-1300-106516 se z r u š u j í a věci se vracejí žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 16.069,- Kč a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce Ing. Jitky Routkové, daňové poradkyně.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedených rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu, kterými byla dodatečně vyměřená daň z přidané hodnoty ve výši 141 605,- Kč snížena o částku 140 140,- Kč na částku 1 465,- Kč a dodatečně vyměřená daň z přidané hodnoty ve výši 1 653 771,- Kč snížena o částku 1 595 442,- Kč na částku 58 329,- Kč a kterými byly změněny napadené dodatečné platební výměry (vydané Finančním úřadem pro Prahu 4 dne 13.1.2009 pod č.j. 6263/09/004512105535 a dne 14.1.2009 pod č.j. 6272/09/004512105535) a to tak, jak v jednotlivých rozhodnutích uvedeno.

Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu v odůvodněních v záhlaví uvedených rozhodnutí zrekapitulovalo průběh daňového řízení a po přezkoumání odvolání a souvisejícího spisového materiálu včetně důkazních prostředků doložených v odvolacím řízení dospěl odvolací orgán k závěru, že žalobce v předmětných daňových řízeních neprokázal oprávněnost snížení daně na výstupu ve zdaňovacím období prosinec 2004 na základě dokladu č. 71623 ve výši 1 465,- Kč a ve zdaňovacím období únor 2005 na základě dokladu č. 88206 ve výši 58 329,- Kč, naproti tomu ostatní „záporné“ údaje o základu daně a dani (v celkové výši daně 140 140,- Kč a 1 595 442,- Kč) v návaznosti na doklady uvedené ve výzvě, je třeba považovat za doložené.

Odvolací orgán konstatoval, že prověřením předložených vydaných faktur bylo zjištěno, že tyto daňové doklady za služby poskytnuté společností FTN SERVIS s.r.o. za dodávky vody, tepla apod. byly do evidence pro daňové účely za zdaňovací období prosinec 2004 a únor 2005 zahrnuty dvakrát pod stejným evidenčním číslem. Takový způsob vedení evidence pro daňové účely, tj. paralelní vykazování uvedených údajů, je dle názoru odvolacího orgánu nepřehledný a do značné míry zavádějící. Nicméně odvolací orgán konstatoval, že evidence pro daňové účely nebyla vedena v rozporu se zákonem, neboť vyhovuje obecnému požadavku, který na její vedení zákon o dani z přidané hodnoty v ust. § 100 odst. 1 klade, tj. je vedena v takovém členění, aby FTN SERVIS s.r.o. mohla sestavit daňové přiznání. Vzhledem k této skutečnosti a zejména s ohledem na to, že se v daných případech vykazování záporných údajů na výstupu nejednalo o opravu základu daně ve smyslu ust. § 42 zákona o dani z přidané hodnoty, ale o „zálohy“ odečítané od celkového základu daně, rozhodl odvolací orgán tak, jak je uvedeno ve výrocích rozhodnutí.

Zcela opačná je však situace v případě dokladů č. 71623 a č. 88206, kterými FTN SERVIS s.r.o. fakturuje dobropis k faktuře č. 71518 žalobci a dobropis k faktuře č. 88206 společnosti FINEGRIS REAL, a.s. Těmito doklady FTN SERVIS s.r.o. deklaruje snížení základu daně ve vztahu ke zdanitelnému plnění uskutečněnému ve prospěch žalobce a v takovém případě bylo podle odvolacího orgánu součástí důkazní povinnosti žalobce ve smyslu ust. § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb. na výzvu správce daně prokázat oprávněnost snížení daně na výstupu, tj. prokázat, že FTN SERVIS s.r.o. postupovala v souladu s ust. § 42 a 43 zákona o dani z přidané hodnoty. Odvolací orgán konstatoval, že žalobce toto neprokázal.

Dále se pak odvolací orgán v odůvodnění svých rozhodnutí zabýval jednotlivými námitkami, které žalobce uvedl ve svém odvolání a jeho doplnění.

Odvolací orgán uzavřel s tím, že předmětná daňová kontrola nebyla nezákonným zásahem do práv žalobce, byla zákonným způsobem zahájena a ukončena a byla tedy úkonem, způsobilým přerušit běh prekluzivní lhůty ve smyslu ust. § 47 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb. Dalším úkonem způsobilým přerušit běh prekluzivní lhůty podle odvolacího orgánu bylo vydání výzvy v odvolacím řízení k prokázání a doložení tvrzení žalobce uvedeného v odvolání, které bylo v rozporu s některými zjištěnými skutečnostmi. Odvolací orgán po přezkoumání napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že oprávněnost snížení daně na výstupu na základě daňového dobropisu č. 71623 ve výši 1 465,- Kč a na základě daňového dobropisu č. 88206 ve výši 58 329,- Kč nebyla v předmětných daňových řízeních prokázána. Správce daně podle odvolacího orgánu postupoval v souladu se zákonem č. 337/1992 Sb. a protože žalobce neprokázal tak, jak stanoví § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992

Sb. všechny skutečnosti, k jejichž prokázání byl vyzván, bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výrokové části předmětných rozhodnutí.

Žalobce v žalobě namítal jednak prekluzi a dále, že mu nebylo umožněno nahlížet do spisu, porušení zásady projednací, že zpráva o daňové kontrole nebyla řádně projednána.

Žalobce rovněž namítal, že není možné, aby pracovníci správce daně doručili zprávu o daňové kontrole poštou, že nebyl dán žalobci dostatečný prostor pro vyjádření k obsahu zprávy o daňové kontrole, resp. předložení dalších důkazních prostředků.

Žalobce namítal, že správce daně ve zprávě daně uvádí, že dne 17.7.2006 byla u společnosti FTN SERVIS s.r.o. zahájena daňová kontrola k dani z přidané hodnoty, dne 4.10.2006 došlo ke zrušení společnosti a veškeré jmění převzal žalobce, který převzal plnění daňových povinností v rozsahu FTN SERVIS s.r.o. Podle žalobce dne 4.10.2006 došlo pouze k převzetí daňových povinností FTN SERVIS s.r.o. a nikoliv i k přechodu povinností při daňové kontrole.

Správce daně podle žalobce nezdůvodnil, jak hodnotil předložené důkazní prostředky-předmětné daňové doklady na odpočty záloh a z jakého důvodu považuje za neprokázané snížení daně na výstupu z titulu odpočtu záloh, není podle žalobce zřejmé, proč předložené daňové doklady odmítnul.

Odvolací orgán ve vyjádření k žalobě reagoval na námitky žalobce uvedené v jeho žalobě a navrhl, aby ji soud zamítl v celém jejím rozsahu.

Při jednání konaném dne 10.4.2014 setrvali účastníci na svých právních názorech a procesních stanoviscích.

Ve správním spise se pro danou věc nacházejí tyto podstatné dokumenty a rozhodnutí: Protokol o ústním jednání sepsaný Finančním úřadem pro Prahu 4 dne 17.7.2006- zahájení kontroly DPH (na č.l. 25), předvolání ze dne 27.6.2008 (na č.l. 103), protokol o ústním jednání ze dne 28.8.2008 (na č.l. 111), zpráva o daňové kontrole + dopis ze dne 5.12.2008 (na č.l. 20), protokol o ústním jednání ze dne 9.1.2009 (na č.l. 130), protokol o ústním jednání ze dne 26.1.2009 (na č.l. 135), protokol o ústním jednání ze dne 29.7.2009 (na č.l. 154), výzva žalovaného ze dne 9.9.2009 (na č.l. 157), dodatečný platební výměr Finančního úřadu pro Prahu 4 ze dne 13.1.2009 č.j.: 6263/09/004512105535 (na č.l. 1), dodatečný platební výměr Finančního úřadu pro Prahu 4 ze dne 14.1.2009 č.j.: 6272/09/004512105535 (na č.l. 2), odvolání žalobce ze dne 27.2.2009 (na č.l. 3,4), doplnění odvolání ze dne 30.3.2009 (na č.l. 7,8), ze dne 28.4.2009 (na č.l. 11, 12), ze dne 10.6.2009 (na č.l. 13, 14), ze dne 16.11.2009 (na č.l. 15), ze dne 18.11.2009 (na č.l. 16), žalobou napadené rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 15.12.2009 č.j.: 15792/09-1300-106516, žalobou napadené rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 18.12.2009 č.j.: 15538/09-1300-106516.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán

(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Žalobce namítal prekluzi, uvedl, že daňová kontrola byla zahájena v roce 2006 a lhůta podle § 47 zákona č. 337/1992 Sb. začala běžet 1.1.2007 a skončila 31.12.2009, přičemž napadená rozhodnutí mu byla doručena až 2.1.2010, tedy po prekluzi práva daň dodatečně doměřit. Soud v této souvislosti hodnotil účinek úkonu správce daně II. stupně, konkrétně výzvy ze dne 9.9.2009 v tom směru, zda šlo o úkon, který vedl k prodloužení běhu lhůty podle § 47 zákona č. 337/1992 Sb., a dospěl k závěru, že tento úkon takový efekt měl. Z judikatury Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že odvolací orgán i v daňovém řízení je oprávněn vykonávat všechny úkony směřující k náležitému stanovení daně jako správce daně I. stupně, což v sobě zahrnuje možnost, že bude odvolací orgán vykonávat ty úkony, které měl vykonat správce daně I. stupně, ale ten je z nějakého důvodu nevykonal nebo je vykonal neúplně, nesprávně apod. Odvolacímu orgánu nebrání nic v tom, aby takové úkony udělal znovu, poprvé, opravil je apod. Z tohoto pohledu výzva ze dne 9.9.2009 je nepochybně úkonem legálním, její dopad na běh lhůty podle § 47 zákona č. 337/1992 Sb. pak byl dán tím, že se podle názoru soudu nejedná o úkon, který by měl za účel nic jiného než prodloužení této lhůty. Nejvyšší správní soud usnesením rozšířeného senátu č. j. 7Afs 36/2008-134 v podstatě konstatoval, že je nutno, aby soud při přezkumu zvažoval, zda úkon správce daně byl úkonem relevantním k řádnému stanovení daně, anebo zda se jednalo o úkon účelový, který neměl za smysl nic jiného, než prodloužit lhůtu. V projednávané věci má soud za to, že předmetná výzva ze dne 9.9.2009 nebyla jen takovým pouhým účelovým úkonem, ale že šlo o úkon, který směřoval k objasnění skutkových okolností, které byly potřebné pro řádné rozhodnutí odvolacího orgánu ve věci. Lze poukázat na skutečnost, že tato výzva navazovala na dřívější výzvu správce daně I. stupně, v níž správce daně požadoval předložení daňových dokladů, ke kterým byly dobropisy, jež jsou uvedeny v předmetné výzvě, vystaveny, popř. další důkazní prostředky svědčící o tom, že při vystavení dobropisů bylo postupováno v souladu s ust. § 42 zákona o DPH. Odvolací orgán zde poukázal na to, že na tuto výzvu správce daně I. stupně odpověděl žalobce tak, že namátkovou kontrolou uvedených daňových dokladů bylo zjištěno, že se nejedná o dobropisy, ale o odpočty záloh na daňových dokladech, není tedy zřejmé, co správce daně požaduje, když požadavek předložení dobropisů není možný a není možné doložit daňové doklady, ke kterým byly neexistující dobropisy vystaveny. Na toto odmítnutí vyhovět výzvě správce daně I. stupně reagoval odvolací orgán ze dne 9.9.2009 s tím, že finanční ředitelství vyzvalo žalobce k doložení tohoto tvrzení důkazními prostředky, přičemž upozornilo na skutečnost, že doklady č. 71623, 88206 jsou v příslušné evidenci pro daňové účely označeny jako dobropisy. Soud má za to, že v této záležitosti předmetnou výzvou odvolací orgán konal ve smyslu objasnění skutkových okolností důležitých pro stanovení daně, a že se tudíž nejednalo o úkon, který by neměl za účel nic jiného než pouhé prodloužení lhůty. Výzva ze dne 9.9.2009 byla tedy legální a současně byla i legitimní, nebyl to pouze účelový krok.

Žalobce dále namítal, že odvolací orgán porušil ústavně právní zásadu projednací, když ve věci se žalobcem nejednal. V této věci dal soud žalobci za pravdu vycházeje přitom z rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 9Afs 79/2009-99 ze dne 26.11.2009 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž se Nejvyšší správní soud zabýval obdobnou skutečností, kdy se

daňový subjekt domáhal ústavně právní zásady projednací. Nejvyšší správní soud poukázal na to, že se daňový subjekt mýlí v tom, že zásada projednací na straně jedné a zásada ústnosti jednání na straně druhé jsou dva různé instituty, které nelze zaměňovat a každý z nich směřuje k něčemu jinému a je svou podstatou odlišný. Ovšem poukázal na to, že byť se daňový subjekt v daňovém řízení nesprávně domáhal zásady projednací, tak tomu jeho požadavku správce daně rozuměl tak, jako že se daňový subjekt domáhá ústního jednání ve věci a takto i s tou věcí zacházel. Ve věci nyní rozhodované jde v podstatě o situaci zcela shodnou, když žalobce argumentuje zásadou ústavně právní projednací, ale je zřejmé, že měl na mysli to, aby s ním odvolací orgán vedl ústní jednání a odvolací orgán tento jeho požadavek přesně tak pochopil, což je zřejmé z odůvodnění napadených rozhodnutí na straně 13 a 15, kde se odvolací orgán vyjadřuje k tomu, proč nebylo se žalobcem ústní jednání vedeno. Za tohoto stavu věci zdejší soud použil závěry, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud ve shora uvedeném rozsudku, a shodně s nimi konstatuje, že odvolací orgán měl požadavku na ústní projednání žalobci vyhovět a věc ve smyslu ust. čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod projednat. Přestože daňové řízení je primárně ovládáno zásadou písemnosti, je za určitých podmínek nutno přistoupit k ústnímu jednání. K tomu dochází za situace, kdy se to jeví z povahy věci potřebné, např. vyplývají-li z obsahu správního spisu nejasnosti, a to platí i v případě, požádá-li o to účastník řízení. V dané věci je zřejmé, že žalobce již v odvolání, resp. v doplnění odvolání ze dne 16.11.2009, žádal o ústní jednání, byť to nesprávně označil jako zásadu projednací, nicméně odvolací orgán, Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu, k jednání nepřistoupil a soud tuto skutečnost považuje za podstatnou vadu řízení především s přihlédnutím k tomu, že odvolací orgán v odvolacím řízení doplňoval poměrně podstatně dokazování, doplňoval tedy skutečnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci samé, což se projevilo i tím, že v odvolacím řízení byly oba dodatečné platební výměry v podstatné míře změněny. Za stavu, kdy odvolací řízení nahrazovalo dokazování, které bylo prováděno správcem daně I. stupně a toto doplnění dokazování konec konců vyústilo i ve změnu předmětných rozhodnutí, za tohoto stavu věci byl důvod ve světle závěrů Nejvyššího správního soudu předmětnou záležitost se žalobcem projednat při ústním jednání tak, jak se toho žalobce domáhal. Jestliže tak odvolací orgán neučinil, porušil procesní předpisy způsobem, který mohl mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Dále soud neshledal důvodnou námitku, že nebyla se žalobcem projednána zpráva o daňové kontrole. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že mezi zástupkyní žalobce a správcem daně došlo několikrát k jednání o předmětné zprávě o daňové kontrole, poprvé dne 28.8.2008 a následně dne 27.11.2008 a soud nemá tedy za to, že by zpráva o daňové kontrole nebyla projednána. Skutečností je, že při prvním jednání zástupkyně žalobce vznesla celou řadu námitek proti zjištěním, ke kterým dospěl správce daně, a předpokládala, že na tyto námitky bude správce daně reagovat, že k nim přihlédne, že se s nimi vypořádá apod., nicméně nelze podle názoru soudu považovat za neprojednání zprávy o daňové kontrole skutečnost, jestliže správce daně na tyto námitky nereagoval vůbec nebo na ně reagoval zamítavě nebo odmítavě. Zákon ukládá, aby zpráva o daňové kontrole byla s daňovým subjektem projednána, nicméně blíže nestanoví, jak takové projednání má vypadat, resp. k čemu má takové projednání dospět. Rozhodně to není tak, že by zpráva o daňové kontrole byla jakýmsi prvním vstupem do daňového řízení, který by pak byl následně předmětem nějakého vyjednávání a dojednávání mezi daňovým subjektem a správcem daně a že by teprve poté, co účastníci dospějí po jednom, dvou nebo několika jednáních k nějakým závěrům, teprve potom by ta zpráva byla podkladem pro rozhodnutí. Zpráva o daňové kontrole je podkladem pro rozhodnutí v okamžiku, kdy ji správce daně vytvoří a kdy s ní daňový subjekt seznámí, k čemuž nepochybně došlo už dne 28.8.2008, kdy bylo prvně o předmětné zprávě jednáno a kdy zástupkyně žalobce tuto zprávu fyzicky převzala. To, že pak se správce daně v dalším postupu

nevypořádal či vypořádal s věcí jinak, než jak by si daňový subjekt představoval, to neznamenal vadu předmětné zprávy v tom smyslu, že by tato nemohla být pokladem pro rozhodnutí. Možná nebyla zpráva projednána tak, jak by si daňový subjekt představoval, nevedlo to projednání k takovému výsledku, jaký by daňový subjekt chtěl, nicméně projednána zpráva o daňové kontrole byla a daňový subjekt s ní byl řádně seznámen, byla mu doručena tím, že ji zástupkyně daňového subjektu převzala při jednání dne 28.8.2008. Pro úplnost je třeba poukázat na skutečnost, že zpráva o daňové kontrole byla zástupkyni žalobce zaslána i poštou, k čemuž nebyl podle názoru soudu shledán žádný důvod a ani zákonný předpoklad, protože ji zaslat poštou, jak dovodil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č.j. 7Afs 87/2012-24 lze jediné tehdy, pokud daňový subjekt zprávu o daňové kontrole odmítne převzít nebo pokud se jejímu převzetí vyhýbá. V projednávané věci nebylo shledáno, že by zástupkyně žalobce odmítla převzít předmětnou zprávu, ani že by se vyhýbala projednání zprávy, neboť na jednání dne 28.8.2008 se o této zprávě jednalo. Takže to, že byla zpráva zaslána poštou, je skutečně vadou v postupu správce daně, nicméně se jedná o vadu, která v kontextu jeho veškerých úkonů nemohla znamenat zkrácení práv žalobce, neboť žalobce předmětnou zprávu o daňové kontrole již dříve řádným procesním způsobem obdržel a o této zprávě s ním bylo jednáno, byla tedy s ním projednána.

Žalobce také namítal, že mu správce daně opakovaně bránil v seznámení se s obsahem spisu, a to už v řízení před správcem daně I. stupně. Ze správního spisu je zřejmé, že zástupkyně žalobce se dostavila k nahlédnutí do spisu dne 9.1.2009, kdy jí nebylo umožněno do předmětného spisu nahlédnout, následně se pak dostavila 26.1.2009, kdy jí sice bylo umožněno nahlédnout do kontrolního spisu, nikoli však do části vyměřovací, s tím, že ta se momentálně nachází k dispozici u jiného útvaru finančního úřadu. Soud postup správce daně v obou těchto situacích považuje za porušení procesních práv daňového subjektu, protože z obsahu spisu je zřejmé, že zástupkyně žalobce svůj záměr nahlížet do spisu avizovala s několikadenním předstihem, a soudu není zřejmé, jaká skutečnost tak závažného dosahu, rozsahu, by mohla správci daně bránit, aby předmětný spis v řádu několika dní zpřístupnil. V prvním případě dne 9.1.2009 bylo argumentováno tím, že není přítomna příslušná pracovnice, že je na daňové kontrole u jiného daňového subjektu. Tuto skutečnost soud nepovažuje za dostatečnou překážku, protože zástupkyně žalobce nežádala jednání s tou kterou konkrétní pracovnící, ale nahlédnutí do spisu, což nepochybně bylo a je technicky možné, aby toto umožnil i jiný pracovník finančního úřadu. Pokud pak jde o nahlížení dne 26.1.2009, zde žalobce vytýkal to, že mu nebylo umožněno nahlédnout do části vyměřovací s tím, že ta se nalézá ve vyměřovacím oddělení, přičemž měl být poučen o tom, že si může domluvit nahlížení do spisu v jiném termínu. Ani s tímto postupem správce daně není soud srozuměn, protože z pohledu daňového subjektu je správce daně jediným úřadem, jediným subjektem a skutečnost, že spis je rozdělen na několik částí, které se nacházejí v různých odděleních, nemůže být akceptována jako legitimní překážka k tomu, aby byl daňovému subjektu spis zpřístupněn, a to za okolností, že zástupkyně žalobce svůj záměr nahlížet do spisu avizovala písemně s několikadenním předstihem. Soud v tomto případě dal žalobci za pravdu a i z důvodu porušení práva nahlížení do spisu napadená rozhodnutí zrušil. Zrušil je pak i mimo jiné s ohledem na to, že rozhodnutí vydané v prvním stupni neobsahuje odůvodnění, které by nějak souhrnně vyjadřovalo skutečnosti a úvahy podstatné pro rozhodnutí. Je tedy nepochybně namístě, aby v průběhu řízení před vydáním rozhodnutí se mohl daňový subjekt seznamovat s podklady, které jsou ve spise soustředěny a které se nakonec stanou podklady pro rozhodnutí tak, aby pak bylo v jeho možnostech (schopnostech) na předmětné rozhodnutí správce daně se znalostí věci reagovat. V seznamování se s poklady pro rozhodnutí nemůže být žalobci žádnými administrativně technickými okolnostmi bráněno.

Dále žalobce namítal, že daňová kontrola byla zahájena se společností FTN SERVIS s.r.o., nikoliv se žalobcem. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce vstoupil do práv a povinností společnosti FTN SERVIS s.r.o. a soud má za to, že zcela vstoupil i do jeho daňových povinností. Takže byla-li kontrola zahájena řádně vůči společnosti FTN SERVIS s.r.o., nebylo za těchto okolností nezbytně nutné, aby byla znovu nějakým procesním způsobem zahajována vůči žalobci. Z obsahu finančního spisu je pak zřejmé, že žalobce věděl o tom, že taková daňová kontrola probíhá, se zprávou o daňové kontrole byl řádně seznámen, byla mu doručena. Tuto námitku tedy soud neshledal důvodnou.

Na základě všech výše uvedených skutečností soud postupoval podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. a zrušil napadené rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. V souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem vysloveným soudem v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady řízení představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 4.000,- Kč a náklady zastoupení žalobce daňovou poradkyní a to za 2 úkony právní služby po 2.100,- Kč, za 1 úkon právní služby po 3.100,- Kč - dle § 7, § 9, § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhlášky č. 177/1996 Sb. a za 3 režijní paušály po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., vč. částky odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je daňová poradkyně povinna z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.), což činí 9.922,- Kč. Dále náklady žalobce sestávají z náhrady cestovného zástupkyně žalobce k účasti na jednání dne 10.4.2014, které činí včetně stravného částku 1.247,- Kč a konečně náklady žalobce tvoří také náhrada jeho zástupkyně za promeškaný čas ve výši 900,- Kč. Náklady řízení tedy činí celkem 16.069,- Kč, jak je ve výroku rozsudku uvedeno.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. dubna 2014

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová